

Les llavor

La creació d'una superconselleria i una reestructuració de la cúpula de CDC són les principals mesures del procés de renovació que el president Jordi Pujol, a Montserrat, es va comprometre a iniciar.

L'arbre ha donat bona llavor". Ho va dir Jordi Pujol a la plaça del monestir de Montserrat. Davant seu tenia concentrada la militància de CDC, que havia pujat a la muntanya sagrada amb un punt d'inquietud pels esdeveniments d'aquestes últimes setmanes. Feia sol, un sol de justícia, però Jordi Pujol volia escampar la boira que darrerament impedeix de veure amb prou claredat el futur del projecte que vint anys abans s'havia fundat allà mateix. Va aprofitar l'acte d'homenatge als militants fundadors, un acte íntim de la família convergent, lluny de les exclamacions del míting que va tenir lloc una hora després, per parlar de l'ahir i sobretot del demà. I per fer-ho va recórrer a l'arbre, el logotip de CDC que des del primer dia representa la imatge del projecte. "Els avis planten arbres per als néts -va dir escortat escènica- per més d'una trentena de fundadors-, i els arbres duren més que no pas les generacions". Era el primer missatge que el president de CDC volia transmetre: el partit i el projecte no s'acaba amb els dirigents actuals. El segon missatge que va donar era que havia arribat el moment de donar pas a una nova generació, més jove, però sobretot nova. Va prosseguir amb la imatge de l'arbre. "Els arbres es reproduïen ells mateixos. De les llavors, en surten arbres nous i hem de comptar amb els arbres nous".

La cúpula del partit, reunida sencera en consell nacional extraordinari poca estona abans, ja havia rebut el missatge. En el que va ser pràcticament l'única intervenció de la reunió, Jordi Pujol va confirmar davant consellers i conselleres la voluntat de fer un pas endavant i d'iniciar una renovació del Govern acompanyada d'un relleu generacional a la direcció del partit. El president de la Generalitat no va dir noms ni va fixar terminis, però sí que va especificar que seria immediata, si bé gradual. Per a molts dels presents va quedar clar que l'abast d'aquesta renovació supera una simple remodelació de govern, deguda a causes conjunturals. El relleu generacional significa introduir un recanvi en el que fins ara havia estat la primera fila pública de

CDC, però també, segons les mateixes fonts, canvis en l'organigrama del partit i reestructuracions en les àrees del govern. El míting que va cloure la commemoració de Montserrat va ser el tret de sortida d'aquest procés. "Reclamem una Convergència renovada, rejuvenida i reforçada", va dir Pujol.

Vint-i-quatre hores després el president de la Generalitat nomenava un nou conseller. Una vegada més, com sol passar en totes les remodelacions del Govern, Jordi Pujol va sorprendre tothom i tirà per terra totes les prediccions o travesses fetes. El nou titular de Política Territorial i Obres Públiques només té dos anys de militància política a CDC, però en fa dotze que treballa a l'administració autonòmica, concretament a la Conselleria de Sanitat. Amb trenta-sis anys serà el conseller més jove. És la primera peça del relleu. La seva fama de bon gestor, expert a introduir criteris de rendibilitat econòmica en l'administració pública, l'ha fet seure al consell executiu de la Generalitat. Tot i la seva poca militància política de carnet, és considerat a Palau com un nacionalista. No debades prové de les files de l'escoltisme, i si bé no ha estat a Convergència-partit sí que forma part de la Convergència entesa com un moviment. Crescut a l'ombra de Xavier Trias -un dels

de l'arbre

consellers amb més futur de l'actual Govern—, Roma és considerat un pujolista estricta i no ha tingut mai cap relació amb l'aparell del partit. En sectors localitzats de CDC ha causat sorpresa i àdhuc un lleuger malestar el nomenament del nou conseller, principalment per la seva poca antiguitat de militant.

Una superconselleria.

Ara bé, superada la sorpresa inicial del nom, el nomenament de Roma encaixa perfectament amb el procés de renovació que havia anunciat Pujol a Montserrat. Aquest

procés, en un pla de govern, portarà una remodelació exhaustiva del consell executiu. La remodelació, segons que expliquen col·laboradors del Govern,

seguirà uns criteris definits. De primer, la potenciació dels consellers més joves i amb un bon expedient de gestió, tals com Joan Maria Pujals, Francesc Xavier Marimon o Xavier Trias, que veurien incrementat el seu paper. Això portaria també el relleu o la jubilació dels consellers amb més anys al càrrec o més gastats per una gestió polèmica. En aquest darrer grup hi hauria Macià Alavedra, Joan Guitart, Maria Eugènia Cuenca o Antoni Comas mateix. El segon criteri de remodelació que segueix Pujol és el de cercar cares joves o noves —no tan joves, però en tot cas no cremades— que hagin demostrat la seva eficàcia de gestió on hagin estat. Dins aquest perfil encaixarien noms com el de Felip Puig, número dos de Benestar Social —i possible successor de Comas— o l'actual secretari general de Joventut, Josep Coll. Finalment, en tercer

lloc, el president de la Generalitat manté una tònica des de les últimes renovacions: nomenar consellers d'estricta obediència pujolista, sovint provinents del sector més nacionalista del món convergent. Amb tot, Pujol sempre té en compte a l'hora de fer una remodelació la quota interna, i sempre hi ha algun conseller, o més, acostat a Miquel Roca, com fou el cas de Joaquim Molins o, actualment, el de Maria Eugènia Cuenca. Precisament per aquesta quota que manté sempre Pujol, podria ser que Cuenca deixés Governació però que continués al capdavant d'alguna altra cartera. Cal recordar que, inicialment, Cuenca havia d'anar a Ensenyament, però que diverses pressions provinents de sectors eclesiàstics van impedir-ho.

La remodelació que vol Pujol no afecta solament les persones, sinó també l'estructura del Govern mateix i la forma de governar. Pujol vol consellers que transpirin eficàcia i bona gestió. Solvents, capaços de refer la imatge del Govern de la Generalitat i de dissipar tota aroma de final d'era o de paràlisi de l'obra de govern. I, és clar, que siguin ben nets de tota actuació irregular, o que no n'hagin tingut cap acusació. Quant a l'estructura del Govern, Pujol estudia de canviar el nombre de carteres. Segons que ha pogut saber aquesta revista, una de les possibilitats que té sobre la taula, si bé no decidida, és la d'unificar les conselleries de Governació i Justícia. Si la idea prenia, el Govern de la Generalitat tindria una cartera amb molt de pes i rellevància política, especialment per a l'aplicació del nou model de policia. Per a ocupar aquesta superconselleria d'Interior el nom que surt en totes les travesses és el de Pujals, però no se'n poden pas descartar d'altres. Com deia un col·laborador del president adreçant-se a la premsa "només cal que digueu un nom per matar-lo".

Un secretari general adjunt a CDC. La renovació i el relleu generacional que Pujol farà al Govern tindrà també la seva plasmació en el partit. Les línies a seguir seran semblants, però en el cas del partit la figura de Miquel Roca i la seva candidatura a l'alcaldia de Barcelona determinen les formes, el contingut i el calendari d'aquesta renovació. El fet que el secretari general de CDC sigui l'alcaldable deixa el partit en un futur incert. Roca ha anunciat que deixarà l'escó de Madrid, però no ha confirmat quina serà la seva actitud pel que fa a la seva continuïtat, o no con-

tinuïtat, com a secretari general. L'única referència feta a aquesta qüestió ha estat de dir que, en cas de victòria, volia ser l'alcalde de tots els barcelonins i que demanaria al partit un estatut que li permetés de guanyar-se aquesta posició. La petició de Roca no significa que vulgui deixar el càrrec, però sí que vol ser alliberat, pel cap baix, d'alguna de les tasques que té com a número dos del partit.

La solució d'aquesta situació, apuntada en diversos àmbits convergents, seria de crear una secretaria general adjunta, una vice-secretaria general o una secretaria general delegada. Aquest nou càrrec, que esdevindria automàticament el número tres del partit i potser, fàcticament, el número dos, requereix una intensa negociació entre Pujol i Roca, perquè podria ser vist pels ambients roquistes com un intent de retallar poders a l'actual secretari general. Ni Pujol ni Roca no semblen interessats a reobrir les tensions que van esclatar a la tardor del 1992, però des d'aquella data Pujol intervé més directament en els afers interns del partit que fins llavors havien estat exclusiva de Roca. Amb aquests marcs estructurals, la persona que es perfilés per a aquest càrrec hauria de tenir, per tant, la confiança de Pujol, però també hauria de ser ben vist per Roca —o com a mínim mantenir-hi una bona comunicació—. Segons diverses informacions, la persona que s'ajusta més al nou càrrec ja forma part dels quadres del partit i té un protagonisme públic important des del 1992.

La renovació del partit es completaria amb una remodelació important de l'executiva. En aquest nivell és on es farà més patent el salt generacional, més que no pas en l'àmbit del

La fitxa del nou conseller

Jaume Roma i Rodríguez va néixer el 17 d'abril de 1958, és casat i té tres fills. No és ni un militant històric ni un jove quadre de CDC. Milita al partit nacionalista des del 1992, però tampoc no és un nouvingut en aquest món. El seu sentit de país i ve de l'escoltisme.

El tret que més el caracteritza és la seva vertiginosa carrera al si de l'administració catalana, on amb dotze anys ja ha fet cim. Va arribar al Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya quan només tenia vint-i-quatre anys. En feia dos que s'havia llicenciat en Ciències Econòmiques per la UAB amb un excel·lent per a la PIME: *la peculiaritat catalana*. Del 82 al 85 va ser cap de Servei de Pressupostos de l'Institut Català de la Salut, del 85 al 89 sots-director general de l'ICS. Amb Xavier Trias de conseller de Sanitat va ser, del 89 al 90, director general de Recursos Econòmics, del 91 al 92 director de l'Àrea de Recursos Econòmics del Servei Català de la Salut, i des del 92 fins al moment de ser nomenat conseller exercia de director del Servei Català de la Salut.

Com a director del Servei Català de la Salut ha controlat un pressupost anual superior als 500 mil milions de pessetes, que ve a ser una tercera part del pressupost total de la Generalitat. Ha tingut, per tant, un poder considerable dins l'organigrama governamental català. Entre les seves característiques es destaca també la seva voluntat d'introduir mecanismes de gestió propis de l'empresa privada en el terreny de l'administració pública, per tal de fer-la competitiva.

P. M.

Jaume Roma. Prové de l'escoltisme.

RICARD CUGAT

La commemoració del 20è aniversari de CDC va oficialitzar el procés de renovació. Pujol s'hi va comprometre.

govern. El recanvi s'oficialitzarà, segons fonts del partit, al consell nacional previst per al mes de gener. Cal recordar que el darrer Congrés Nacional de CDC, desenvolupat en plena crisi Pujol-Roca, va facultar el consell nacional no sols per a modificar l'executiva —facultat que ja tenia— sinó també per a escollir secretari general i secretari d'organització. Aquesta facultat és encara vigent. Per tant, en el consell nacional del mes de gener totes les possibilitats resten obertes.

La dimensió i el to que prendrà la renovació del partit resten encara per veure, però sembla clar que l'entrada de gent jove significarà un reforç del tarannà nacionalista de CDC. També es veurà si Pujol i Roca tenen el mateix calendari quant a renovació, o si el segon s'estimarà més d'esperar el resultat de les municipals abans de decidir el seu paper futur. Ara, Pujol sembla decidit a no esperar més. Ni el clima català ni el clima que es respira a Madrid no li deixen gaire temps per a dubtar.

Pere Marí